

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
3 de trimester 2007
11^e jaargang nr. 3

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281



Pastoral Do Menor Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 20 september 2007.

Beste Vrienden van Freddy,

Tien jaar geleden verscheen het eerste nummer van onze nieuwsbrief en werd "Pastoral do Menor" aan onze lezers voorgesteld.

In de afgelopen tien jaar is er heel wat veranderd in de wereld, en toch...

Brazilië behoort niet meer tot de Latijns-Amerikaanse landen die men ontwikkelingslanden pleegt te noemen. Het is inderdaad één van de meest welvarende economische regio's van het Zuid-Amerikaanse continent. Maar de afgrond tussen rijk en arm is er des te schrijnender.

Vooraf in het Noorden van de Verenigde Staten van Brazilië, in de voormalige koloniale slavenstaten, zoals Bahia, blijft armoede en werkloosheid het grootste probleem.

De georganiseerde moorden op stelende straatkinderen zijn weliswaar afgenomen, maar honger, verwezing en onwetendheid zijn er nog steeds schering en inslag bij massa's jongeren.

Voor buitenstaanders lijkt er geen vuiltje aan de lucht. Op de website van de stad Alagoïnhas wordt er van 17 tot 20 september een nationale campagne van verkeersveiligheid voor de jeugd aangekondigd, net zoals dat bij ons in Vlaanderen zou gebeuren.

Even handig als bij ons de 4^e wereld realiteit uit de media gebannen wordt, komt het probleem van de massale armoede en de kansarme jeugd ook in Brazilië nauwelijks in de actualiteit.

Freddy, die al meer dan dertig jaar met het probleem van de kansarme jongeren geconfronteerd wordt en er ook wat aan doet, houdt ons hiervan regelmatig op de hoogte.

Zijn "Sitio" blijft een sprekend voorbeeld van een hulpproject dat in de hele regio zijn weldoende sporen naliet.

In de loop van de laatste decennia hebben vele duizenden kansarme jongeren er hun menswaardigheid, hun zelfredzaamheid en hun eigen toekomst heroverd.

Weliswaar met de hulp van velen, maar vooral door zijn jarenlange persoonlijke inzet, wist Freddy deze reddingsboei in een zee van onverschilligheid te verankeren.

Laat ons, waar het even kan, ons steentje bijdragen, tot het handhaven van zijn levenswerk.

De redactie

NIEUW !

Braziliaanse website Pastoral do Menor : www.pamadealagoinhas.org.br

(in Portugees)



Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 10 september 2007.

Beste vrienden van de Nieuwsbrief,

In de vorige nieuwsbrief schreef ik een artikeltje als reactie op een briefje dat ik van één onder jullie mocht ontvangen. Daarin werd mij meegedeeld dat het probleem van straatkinderen ook al realiteit is geworden in Europa. Ik schreef toen... "Het zijn toch maar gewoonweg kinderen... als lelies in de wind".

Deze dagen vond ik op het internet dit tekstje van een Engelse jongen (in 1999 16 jaar). Het trof mij.... daarom zijn stukje hier bijgevoegd!

Als ik wakker word gemaakt door de zachte hand van mijn moeder op mijn schouder, wordt hij wakker gemaakt door de schaduw van het gezicht van een boze winkelier.
Als ik opsta, vanuit mijn warme bed in mijn warme kamer, wordt hij uit een doos gesleurd en op straat gezet.
Als ik me aankleed in mijn warme kleren, heeft hij een oude krant gevonden om er zichzelf mee te bedekken.
Als ik aan tafel ga zitten voor mijn ontbijt, riskeert hij zijn leven door een appel te stelen.
Als ik de bus pak voor de afstand van minder dan een kilometer, rent hij dezelfde afstand met een lege mag met de politie achter hem aan.
Als ik mijn vrienden zie bij de schoolpoort, is hij gevangen door de politie en wordt hij gemarteld en opgesloten in een cel.
Als ik op school zit te kletsen met mijn klasgenoten, zit hij in een gore cel, omringd door moordenaars, pedofielen en verkrachters.
Als ik thuiskom uit school om een snack te eten, wordt hij vrijgelaten en zoekt hij een oplossing om zijn angsten voor de nacht te vergeten.
Als ik weer lekker in mijn bed lig te slapen, wordt hij opnieuw door de politie opgepakt, deze keer voor het snuiven van lijm.

Het is ochtend en ik vind mijn moeder huilend voor de televisie. Hij ligt op de grond, doodgeslagen en de cameramensen worden weggeduwd door de mensen die de jongen hebben vermoord.

Waarom? Omdat hij lijm snoof om zijn problemen en ellende te vergeten en te dromen van iemand die van hem houdt, te dromen van iemand die voor hem zorgt.

Als ik denk over het leven van deze jongen, bedenk ik hoe ondankbaar ik ben voor mijn eigen leven.

*Ben Harvey, 16 jaar oud, Bristol,
Engeland. Oktober 1999*

Deze tekst van Ben zette mij weer aan het denken. Daarom, deze keer, wat dieper ingegaan op het thema: "Straatkinderen". Het zijn flarden bedenkingen... zo maar...

Aantal straatkinderen wereldwijd

Straatkinderen zijn moeilijk te tellen. Elke seconde komt er ergens op de wereld wel weer een straatkind bij. Elke minuut wordt een straatkind vermoord. Geschat wordt dat er 100 tot 150 miljoen straatkinderen zijn. Als al deze kinderen elkaar een hand geven krijg je een rij die tweeënhalve keer de aarde rond kan. Van elke tien straatkinderen is er één een meisje.

Drie groepen straatkinderen

Wanneer ben je een straatkind? Ben je al een straatkind als je de hele dag op straat rondhangt en 's avonds naar huis gaat, of ben je een straatkind als je dag en nacht op straat leeft?

Er zijn drie groepen straatkinderen.

De kinderen op de straat

De grootste groep straatkinderen, zo'n 75%, zijn de kinderen *op* de straat. Deze kinderen hebben vaak nog contact met hun familie en slapen meestal thuis. Ze zijn op straat om te werken en zo een bijdrage te leveren aan het inkomen van de familie. Ze hebben baantjes als schoenenpoetser, krantenverkoper, bedelaar of prostituee.

De kinderen van de straat

Andere straatkinderen eten, slapen en leven dag en nacht op straat. Deze kinderen vallen onder de groep van de kinderen *van* de straat. Ze leven samen met andere kinderen; dat is veiliger. Sommige kinderen hebben nog wel familie, maar die zien ze heel zelden of nooit.

De kinderen in de straat

Deze groep kinderen is vaak wees of heeft geen enkel contact met de familie. Zij hebben niemand meer om op terug te vallen, ook geen vrienden.

Wist jij dat?

- Meer dan 100 miljoen kinderen zijn door hun ouders geheel aan hun lot overgelaten.
- Meer dan 50 miljoen kinderen moeten onder mensonterende, onveilige en ongezonde omstandigheden werken.
- Ongeveer 120 miljoen kinderen tussen zes en elf jaar krijgen helemaal geen onderwijs.
- Zo'n 3,5 miljoen kinderen overlijden jaarlijks aan eenvoudig geneesbare ziektes, zoals verkoudheid of griep.
- Ongeveer 155 miljoen kinderen onder de vijf jaar leven in absolute armoede.
- Miljoenen kinderen, ook in rijke landen zoals België of Nederland, worden mishandeld of verwaarloosd, seksueel misbruikt of zijn het slachtoffer van verslaving aan verdovende middelen.
- 17 miljoen kinderen zijn ziek of ondervoed.
- 10 miljoen kinderen ondervinden de gevolgen van seksueel geweld.
- 200 miljoen kinderen verrichten kinderarbeid.

(bron: VN mensenrechtencentrum)

Hoe belanden kinderen op straat?

Er zijn verschillende oorzaken waardoor kinderen op de straat belanden.

Door armoede komen veel kinderen op straat terecht. Vaak verdienen de ouders onvoldoende om het gezin te kunnen onderhouden. In dat geval sturen ze hun kinderen de straat op om te gaan werken. Zij moeten voor een laag loon zwaar werk verrichten. Een van de oorzaken van armoede is de verhuizing van het platteland naar de stad. Veel mensen trekken naar de stad in de hoop daar beter te kunnen overleven, omdat in de steden meer werk te vinden is. Eenmaal in de stad aangekomen, blijkt het leven meestal veel zwaarder dan verwacht. De nieuwkomers komen terecht in de sloppenwijken en het vinden van werk is niet eenvoudig. Als de ouders te weinig verdienen om hun gezin te onderhouden, moeten de kinderen bijspringen.

Veel straatkinderen zijn wees en zijn daardoor gedwongen zelf op straat geld te verdienen. Veel kinderen worden wees door oorlogsgeweld. Soms worden hun ouders gedood, andere keren raken ze hun ouders kwijt wanneer ze hals over kop moeten vluchten. Ook ziektes spelen een grote rol. In Afrika bijvoorbeeld is AIDS is een enorm probleem. Miljoenen kinderen hebben hierdoor hun ouders verloren. Vaak zijn ze zelf ook ziek. Omdat mensen bang zijn voor besmetting, zijn deze kinderen bijna nergens welkom.

De gevaren van de straat

'In de ogen van de meeste Brazilianen staat een straatkind ongeveer op gelijke hoogte met een wild beest. Voor beiden geldt: uitroeien als je er last van hebt. (Dom Luciano Mendes de Almeida zaliger, vroegere voorzitter van de Braziliaanse Nationale Bisschoppen Conferentie)

Geweld

Straatkinderen worden vaak gezien als het vuil van de straat, en zo worden ze dan ook behandeld. Velen zien de straatkinderen liever vertrekken en gebruiken daarbij geregeld geweld. Straatmeisjes worden vaak verkracht. De meisjes die als prostituee werken, worden geslagen door hun klanten en gedwongen dingen te doen die ze eigenlijk niet willen.

Doodseskaders

Stel je voor: je bent een rijke winkelier. Elke dag liggen de straatkinderen op de stoep voor jouw winkel. Ze stelen dingen uit je winkel en zorgen ervoor dat de klanten niet meer binnen durven komen. Wat doe je dan? Je huurt voor veel geld een doodseskader in, dat de kinderen 's nachts vermoordt. Opgeruimd staat netjes... Doodseskaders zijn criminelen – vaak (ex-)politieagenten en beveiligingsbeambten - die in opdracht en tegen betaling moorden plegen.

Politie

Politieagenten moeten zorgen dat regels worden nageleefd. In veel landen zien ze straatkinderen echter als lastposten en gaan niet zachtzinnig met hen om. Regelmatig komt het voor dat ze de kinderen mishandelen. En moord is helaas geen uitzondering. Ook arresteren ze straatkinderen voor het minste of geringste (zoals het stelen van een appel). In de gevangenis worden ze geregeld gemarteld. Ook gebeurt het dat politieagenten straatmeisjes verkrachten, ze geven er dan soms drugs voor terug. Die drugs gebruiken de kinderen om hun harde leven even te vergeten.

AIDS

AIDS is een steeds groter gevaar voor straatkinderen. Vooral in de derde wereldlanden komt AIDS veel voor. Het is vooral de prostitutie (waarbij geen voorbehoedmiddelen gebruikt worden), waardoor de ziekte zich onder straatmeisjes verspreid. Ook door onzorgvuldig drugsgebruik kan AIDS zich verspreiden.

Drugs

In de sloppenwijken van Brazilië – en in veel andere landen - is er een drugsoorlog aan de gang. Kinderen worden opgeleid tot 'drugssoldaat'. Ze verdienen hun geld als drugskoerier. Dit is één van de gevaarlijkste baantjes die een (straat)kind kan hebben. De drugswereld is erg gewelddadig. Er is veel geweld tussen drugsbendes, ook de politie gebruikt veel geweld in hun strijd tegen drugs. Veel kinderen raken hierbij gewond of worden zelfs gedood. Politieagenten proberen de drugshandel tegen te gaan. Ze gebruiken daarbij veel geweld. Ook door het gebruik van drugs gaan veel kinderen dood

De baantjes van een straatkind

De meeste straatkinderen werken meer dan zes dagen per week en meer dan negen uur per dag. Desondanks verdienen ze niet veel. Enkele voorbeelden van baantjes die straatkinderen hebben: schoenen poetsen, ramen wassen, kranten rondbrengen, auto's bewaken, boodschappen dragen, liedjes zingen in de bus, muziek maken, straatvegen, bruikbaar afval zoeken en verkopen, zelfgemaakte spulletjes verkopen, bedelen, prostitutie, verkopen van kranten, sigaretten, kauwgom etc., gids.

Verdragen

Het Verdrag inzake de Rechten van het Kind is het belangrijkste verdrag voor kinderen. Het werd op 20 november 1989 vastgesteld door de Verenigde Naties. Alle landen ter wereld, behalve de Verenigde Staten en Somalië, hebben het verdrag ondertekend. Al eerder bestond de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Deze rechten gelden voor alle mensen op de hele wereld, dus ook voor kinderen. Omdat kinderen kwetsbaarder zijn dan volwassenen werd het Kinderverdrag opgesteld.

Enkele belangrijke kinderrechten zijn:

Artikel 7: Een kind heeft recht op een naam en nationaliteit.

Artikel 13: Een kind heeft recht om te zeggen wat het wil. Ieder kind heeft recht om informatie te zoeken waar het wil (via radio, televisie, kranten uit binnen- of buitenland).

Artikel 19: Regeringen moeten ervoor zorgen dat kinderen beschermd worden tegen lichamelijk of geestelijk geweld, verwaarlozing, verwondingen of (seksueel) misbruik.

Artikel 20: Kinderen die tijdelijk of voor altijd niet meer bij hun familie kunnen wonen (bijvoorbeeld omdat ze geen ouders meer hebben), hebben recht op speciale bescherming en hulp.

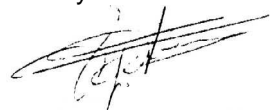
Artikel 28: Een kind heeft recht op (gratis) onderwijs.

Artikel 31: Een kind heeft recht op vrije tijd. Een kind heeft recht om te spelen en deel te nemen aan activiteiten die bestemd zijn voor kinderen.

Artikel 32: Kinderarbeid is verboden.

Artikel 40: Kinderen die een misdaad begaan hebben, hebben recht op een eerlijk proces. Ze hebben recht op de hulp van een advocaat en mogen niet tot een schuldbekenenis gedwongen worden.

Zo, dat is dan weer eens mijn bijdrage voor deze keer. Met liefde en genegenheid,
Freddy



EEN GETUIGENIS OMTRENT HET WERK VAN ONZE INSTELLING

Anne Maria Laubstein, een Duits meisje van Eggersdorf bij Berlijn, verbleef bij ons in de "Pastoral do Menor de Alagoinhas", gedurende 6 maanden (van 26 januari tot 18 juli 2007). Ze kwam zich hier wat beter voorbereiden op de studies die ze in oktober wil aanvangen, nml. "Sociaal Pedagogie". Gedurende haar verblijf bij ons doorliep ze alle verschillende programma's van onze instelling. Ik vroeg haar: "Kun je even voor de lezers van de "Nieuwsbrief" enkele van uw bevindingen op papier zetten." Dat heeft ze graag aangenomen. Hier dan haar artikeltje.

(Freddy Goven)

Mijn naam is Anne Maria Laubstein.

Om me beter te kunnen voorbereiden op mijn opleiding als Sociaal Pedagoge besloot ik een tijdje buiten mijn land enige ervaring op te doen. Door een praktische stage te lopen in een sociale instelling zou ik de mogelijkheid hebben om mijn ideeën en opinies aan de realiteit te toetsen. Ik wou ook nieuwe ervaringen opdoen en een nieuwe cultuur leren kennen die totaal anders is dan de mijne. Ik koos voor Brazilië omdat ik dat land al een beetje kende. Vorig jaar verbleef ik een tijdje in een stad in het zuiden van het land. Ik deed er niet meer dan enkele indrukken op van de realiteit van het zuiden van Brazilië, een realiteit die veel verschilt van die van Alagoinhas en Bahia. Ik ontdekte dat er heel wat regionale verschillen bestaan in dit immense land. Elke deelstaat heeft zijn eigen specifieke cultuur, mentaliteit en levenswijze.

Ik besloot mijn stage op de "Pastoral do Menor de Alagoinhas" te doen. Via de zusters van de Congregação de Santa Catarina kwam ik in contact met Padre Freddy. Na enig over en weer schrijven en telefoneren was mijn beslissing genomen.

Ik had vernomen dat de regio van Alagoinhas één van de armste van Bahia was en dat de werking van de Pastoral onderverdeeld was in diverse programma's, waarbij elk programma zich richtte op een specifieke behoefte van de minderjarigen en hun families die zich in een erg precare socio-economische toestand bevinden.

Direct na mijn aankomst begin dit jaar nam ik deel aan de jaarlijkse planning en vorming. Ik ontdekte dat de verschillende programma's eenzelfde doel hadden, dat gezien de verschillende facetten van de realiteit op verschillende manieren en via verschillende wegen bereikt diende te worden. Er werd besloten dat ik een tijdje zou meedraaien in elk programma om op deze manier een beter en globaler inzicht te verwerven in de complexe problematiek. Er werd een uitvoerige planning opgesteld om alles in goede banen te leiden.

Ik ging van start in het programma "Groeien" (Programa Crescer) waar gewerkt wordt met kinderen tussen 6 en 11 en jongeren tussen 12 en 15 jaar die allen in zeer moeilijke sociale omstandigheden proberen op te groeien. Ondanks het feit dat ik de Portugese taal nog niet goed onder de knie had, wat deze eerste ervaring wel sterk bemoeilijkte, slaagde ik er toch in een affectieve band te smeden met deze kinderen en jongeren. Ik ontdekte nieuwe vormen van onderlinge relatie en verstandhouding. Het viel me op hoe behoeftig deze kinderen en jongeren waren, niet alleen op financieel vlak en wat betreft de mogelijkheden en kansen om hun leven te ontwikkelen, maar ook op affectief vlak. Het werk in deze sector beviel me zeer. Nadat ik in de andere sectoren ingezet werd, bleef ik toch af en toe deelnemen aan de activiteiten van dit programma.

Het volgende programma waaraan ik deelnam was dat van de straathoekwerkers. Zij treden in contact met de kinderen en jongeren die hele dagen, en sommigen ook hele nachten, rondsletteren en proberen te overleven in de straten en op de openbare pleinen van de stad. In eerste instantie proberen de straathoekwerkers het vertrouwen te winnen van deze jongeren. Geleidelijk aan worden ze begeleid bij de ontwikkeling van een nieuw levensdoel waarbij ze uit de vicieuze cirkel van armoede en uitsluiting treden via hun deelname aan één of ander programma van de Pastoral of via andere mogelijke alternatieven. Ik ontdekte dat de kinderen en jongeren die op straat leven wel een familie hebben. Maar het zijn in de meeste gevallen ongestructureerde families waarin werkloosheid troef is. De kinderen worden dikwijls de straat opgestuurd om een centje bij te verdienen om het familiebudget wat bij te spijzen. Anderen ontvluchten gewoon de precare sociale toestand van hun familie of de wijk waar ze wonen. Ze hebben weinig of geen uitzicht op een beter toekomstperspectief met meer menselijke waardigheid en respect. Ik kon vaststellen dat deze werking van het grootste belang is en zag ook de positieve resultaten ervan. De ontmoeting met deze kinderen en jongeren deed me beseffen hoe anders ze denken over het leven dan wij. Maar tegelijkertijd kon ik ook vaststellen dat via dit contact nieuwe wegen en mogelijkheden opengingen voor hen. De moeilijkste opdracht in dit proces is het wegwerken van het aanvankelijke ongelooft en scepticisme van de jongeren in de mogelijkheden ter verbetering van hun situatie.

Het volgende programma waaraan ik deelnam was de Afdeling Initiële Beroepsvorming Simon –NIPS. Jongeren krijgen hier praktijklessen als initiatie in bepaalde beroeps categorieën. Daarnaast worden ook lessen algemene vorming in taal, wiskunde en informatica gegeven. Ook aan de algemene menselijke vorming wordt aandacht besteed via burgerschapsvorming, spiritualiteit en het programma Vasco - Laten we leren te zijn en samen te leven. Aan dit programma nemen zowel jongens als meisjes deel tussen 16 en 18 jaar.

Zoals jullie kunnen vaststellen nam ik op directe wijze deel aan de activiteiten van de "Pastoral do Menor de Alagoinhas", rechtstreeks met de kinderen en jongeren. Dit stelde me in staat om met velen van hen een vriendschapsband te smeden. Ik had zo de gelegenheid de families van enkelen van dichtbij te leren kennen. Heel dit proces was heel leerrijk voor mij. Ik ontdekte dat zelfs in de meest eenvoudige families innige vriendschap en het delen van familiewaarden gecultiveerd werd. Ik kon vaststellen dat de grote meerderheid heel sociaal voelende mensen zijn die zich inzetten om

elkaar te helpen. Wat me ook opviel was de diepgewortelde religiositeit van deze mensen. Samen vormen deze mensen een volk met een transcendentale ziel die hen helpt nooit de hoop op een betere toekomst op te geven.

Ondanks het feit dat ik minder tijd heb kunnen besteden aan de andere programma's van de instelling, kon ik toch vaststellen dat ook in deze heel betekenisvol werk geleverd werd. Elk programma in zijn eigen specifieke context en specifiek actieterrein biedt instrumenten aan de kinderen en jongeren om de noodzakelijke kracht en inspiratie te vinden om hun leven in eigen handen te nemen en zo hun actieve plaats te vinden als volwaardig burger van dit land Brazilië en van de wereld.

Om te eindigen wil ik nog benadrukken dat ik erg onder de indruk kwam van de structurele organisatie en het dagdagelijks functioneren van de instelling. Er vielen me heel wat details op en ik ben dan ook zeer dankbaar dat ik al deze momenten van planning, celebraties en vele andere activiteiten die ongetwijfeld belangrijk zijn voor het in stand houden van een organisatie als de Pastoral do Menor heb mogen bijwonen. De waarheid noopt me te zeggen dat niet alle personeelsleden en opvoeders zich 100% identificeren met de algemene doelstelling van de werking. Deze vaststelling stelde me soms wel teleur. Maar het blijven uitzonderingen die niet in staat zijn de grote kracht en de grote verdienste die de Pastoral do Menor gedurende jaren heeft opgebouwd onderuit te halen. Hopelijk blijft dit proces nog vele jaren verder duren. Ik ben vooral dankbaar voor de solide vriendschappen die ik met verschillende mensen heb kunnen opbouwen, vriendschapsbanden die zeker zullen blijven bestaan.

Ik ben Padre Freddy heel dankbaar voor de gelegenheid die hij me gaf om even deel te nemen aan dit project. Ik ben zeker van plan nog dikwijls terug te keren naar Alagoinhas. Deze ervaring was van fundamenteel belang in mijn keuze voor de cursus die ik nu ga aanvangen. Ik ben er nu heel zeker van dat het dit is wat ik echt wil.

Bedankt en moge God jullie zegenen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69** van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens **30 euro** (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.



()Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro (ongeveer 600 BEF). Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!*

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Website : <http://users.skynet.be/nbpastoral/>
Nieuwsbrief per e-mail ? Schrijf je in!
(en help ons zo druk- en verzendingskosten te besparen)
Stuur een mail naar nbpastoral@skynet.be
met vermelding 'nieuwsbrief pastoral'.

Het afdrucken van de nieuwsbrief werd gesponsord door de firma

comkreet[®]
c o m m u n i c a t i e b u r e a u

Een bedrijf van de E-SO nv groep
Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.comkreet.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging – info@comkreet.be
Marketing advies, grafische communicatie en webdesign – design@comkreet.be